

TOP 10
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

Ta
vasara
prie
jūros

INDRĖ
VAKARĖ

Kitos **Indrės Vakarės** knygos

*

Juodvilgio dvaras

Geriausias draugas

Nebijok

Vienos nakties nuotykis

Niekada nesakyk niekada

Aklas pasimatymas

INDRĖ VAKARĖ

Ta
vasara
prie *jūros*

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Vaidas

– Manau, mums reikėtų apsvarstyti galimybę įsikurti Vilniuje, – kalbėjo Svenas, kai įžengėme pro restorano duris. – Man kartais atrodo, kad Kaune už paprastą kambariuką visi nori devynis kailius nudirti.

– Pamėgink ten paieškoti. Gali būti, kad nustebsi dar labiau, – nusijuokiau iš verslo partnerio svarstymų. Žinoma, vietai, kurioje buvome įkūrę programavimo įmonę Kopenhagoje, neprilygo niekas, ką per pastarąsias dienas matėme Kaune. Čia – vien stikliniai fasadai, neva puikiai vėdinami akvariumai. Ir Svenui, ir man norėjosi ko nors kito – galbūt verta įkišti nosis į patalpas Senamiestyje? Investicijų gal pareikautų daugiau, bet, tikėtina, nebūtų taip slogu, kaip tie žmonių knibždėlynai prie Nemuno salos ar Karo

muziejaus... Paskendęs apmąstymuose pasirinkau ar-
timiausią staliuką prie lango. Svenas iš karto atsivertė
menu.

– Na, bent jau maistas Lietuvoje manęs niekada
nenuvilia.

– Dar ir su merginomis tau neblogai sekasi, – šyp-
telėjau prisiminęs praėjusį vakarą naujai atsidariusia-
me bare. Merginos prie aukšto, atletiško, lietuviškai
su stipriu akcentu kalbėti bandančio skandinavų lipo
kaip širšės prie medaus. Kaip prisuktos kikenų iš jo
laužytos lietuvių kalbos. Buvo linksma stebėti. Pats
jau atsikandau tų vienos nakties nuotykių... Be to, ir
sužadėtinei nepatiktų.

Susikaupęs tyrinėju meniu, bet niekaip negalėjau
apsispręsti, ar labiau norėčiau jautienos didkepsnio ar
žuvies... Pilvas priekaištingai suurzgė.

– Tavo tiesa. Ta Julija man patiko... – svajingai nu-
tęsė Svenas, parėmęs smakrą kumščiu. – Gaila, kad
nepaprašiau telefono numerio.

– Neskubėk. Pasidžiauk neįpareigojančiu flirtu.

Mano gal šiek tiek per griežtas paliepimas trupų
tį apniaukė Sveno veidą. Bet jis ne kartą man dėkojo
už tai, kad laiku sugrąžindavau į tikrovę. Po vos prieš

kelis mėnesius sugriuvusios santuokos jis pernelyg lengvai leisdavosi į naujas draugystes. Gal taip mėgino užsimiršti? Pasitikrinti savo vertę? Kartais atrodydavo, kad gerai jį suprantu.

Manęs barų pažintys niekada neviliojo, netikėjau, kad prie alaus bokalo ar apsvaigus nuo kokteilių užsimegs ilgalaikiai santykiai. Kita vertus... Buvau sau pažadėjęs ir niekada nebegrįžti į Kauną. Bent jau gyventi, tai tikrai. O dabar – tik pažiūrėkit... Renkuosi vietą biurui, ieškau buto, nepaprastai džiaugiuosi galėdamas dažniau matytis su broliais, tėvais. Ir merginą susiradau lietuvaitę, į užsienietes niekada rimtai nežiūrėjau.

Laukiau nesulaukiau, kada gi pagaliau iš fotosesijos Milane sugrįš Elzė, norėjau, kad ji daugiau laiko praleistų su mano šeima, kad suprastų, kokie jie visi man brangūs. Į Sveno svaichiojimus apie biurą Vilniuje nežiūrėjau rimtai – jei jau sugrįžau į Lietuvą, tai norėjau gyventi Kaune, šalia brolių ir tėvų. Elzė buvo teisi – per ilgai mano gyvenimas bėgo toli, per daug įvykių tebuvo aptarta telefonu. Tai ne tas pats. Be to, Elzė buvo iš Kauno, miestas jai pažįstamas, artimas. Buvau tikras, kad šis sprendimas teisingas. Tereikia

rasti vietą biurui. Prisiminiau, kad praleidau Valdo, draugo iš mokyklos laikų, skambutį. Kai vakar susirašėme, jis klausinėjo, kokio biuro norėčiau. Gal turi ką nors pasiūlyti?

– Bet tokios žavios čia panelės... – mintį nutraukė vėl apie tą patį pradėjęs Svenas. Jo nerišli kalba nu-skambėjo komiškai.

– Kopenhagoj taip pat neblogos, – atrėmiau šyptelėjęs. Patogiai atsilošiau kėdėje.

– Va, pažiūrėk į tą gražuolę prie ano staliuko, man net saldu darosi bežiūrint, – paslaptینگai mirktelėjo.

Atlošęs galvą nusijuokiau. Kas galėjo pagalvoti, kad iš ištikimo šeimos vyro, kuris matė tik savo žmoną, jis pavirs į tokį *kazanovą*. Sveno žmona paliko jį dėl gerokai jaunesnio kolegos, tikro skandinavų dievo, kaip pašaipiai apie jį atsiliepdavo draugas. Ingrida man visai patiko, daug laiko leisdavome kartu, trise arba keturiese, kai prisijungdavo kuri nors mano mergina. Esame ne vieną naktį be miego prasėdėję, prkalbėję apie gyvenimą. Ir štai... Gali pamanyti, kad galva susisuko. Mačiau, kad Svenas laukė, tikėjosi, jog tai tebus slogus sapnas, neganda, kuri greitai praeina, ir santykius dar galima sutaisyti... Sveno toks būdas.

Jis remontuodavo savo seną automobilį, nors galėjo nusipirkti bet kurį patį naujausią, klijuodavo sudužusius puodelius, atgaivindavo nuvytusius augalus mano bute. Deja, vieno dalyko sutaisyti jam nepavyko.

– Nagi, žmogau... – paragino žvilgčiodamas kažkur man pro petį.

Smalsumo vedamas ir nenorėdamas įžeisti, pasukau galvą.

Sunku buvo apibūdinti tą jausmą, kuris nusmelkė kūną, kai ją išvydau. Atrodė, kad odą ėmė badyti tūkstančiai adatų, užėmė kvapą ir, nors tai truko vos keletą akimirkų, privertė užmiršti, kas aš ir ko čia atėjau.

Svenas užsakė patiekalą ir man.

– Matau, kad netekai žado, – pasišaipė. – Norėtum prieiti ir pasilabinti? Kiek metų prabėgo?..

Jis šmaikštavo, tačiau jo žodžiai tarsi įstūmė peilį į, dabar akivaizdu, niekada taip ir neužgijusią žaizdą. O maniau, kad tai liko tolimoje praeityje. Ta nesvarumo būsena, apimanti besiklausant, kaip ji kalba melodingu, gana žemu balsu, jos šypsena, pakertanti kelius, priverčianti pašiurpti odą. Jos veidas, amžiams įsirežęs man į atmintį, tarsi etalonas, su kuriuo lyginu visas kitas moteris.

Marija. Jos vardas dažnai pakibdavo ant liežuvio galo, kai girtas laukdavau ryto bare, juo netyčia pavadindavau visas nors kiek į ją panašias merginas, jis išsprūsdavo besimylint, atrodydavo, kad su juo lūpose pabusdavau rytais. Ji mane sužlugdė, kaip vyrą. Niekada nieko nesu mylėjęs stipriau. Slapta. O kai norėjau ją atkalbėti nuo santuokos su Marku, ji manęs nepaklausė, suniekino mano pastangas. Meilę, kurią prisipažinau. Kvailys. Toks buvau ir vis dar, akivaizdu, esu.

Ji traukė kaip magnetas. Ir kartu priminė, kaip buvo skaudu. Jos abejingumas, jos beatodairiška meilė tam... Jos žodžiais sakant, tobulam vyrui.

Akimirksniu atgiję dviprasmiški jausmai ėmė dusinti. Pašokau nuo kėdės. Ji vos nenuvirto nuo staigaus mano judesio. Nemačiau, kaip Svenas išplėtė akis, negirdėjau, kaip šaukė savo juokingai tiesmuka lietuvių kalba pavymui:

– O kaip višta?! Užsakiau tau vištą!

Išlėkęs laukan giliai įkvėpiau vasaros oro, sumišusio su ant staliukų pamerktų rausvų bijūnų aromatu, Senamiesčio dulkėmis, drėgme, kuria dar blizgėjo Vilniaus gatvės grindinys. Kol buvome restorane, palijo.

Prisėdau prie staliuko už aštriai kvepiančios vazos, pasirėmęs alkūnėmis į stalą, delnais užsidengiau veidą.

– Jei norėjai pietauti lauke, reikėjo iš karto sakyti, – paskui mane atsekė Svenas ir, nustūmęs vazą tolėliau, prisėdo šalia. – Ko taip lakstai, lyg vidurius būtų susukę?

– Nenoriu apie tai kalbėti.

– Ir aš nenorėčiau. Baisiai nemalonus reikalas.

– Tu kalbi nesąmones. Nesupranti.

– Jei paaiškintum, būtų lengviau, – krėsle patogiai atsilošė draugas ir susiraukęs įsmeigė į mane sidabriškai pilkas akis. – Toks ūmus būni retai.

– Juk ir taip žinai, – atsidusau.

– Ji vis dar tave jaudina? – kilstelėjo antakius. – Rimtai?!

Atsakiau jam tylą. Nusukau žvilgsnį į praeivius, apsimečiau, kad jais domiuosi.

– Nieko sau, – nutęsė. Tuomet išsitraukė iš marškinų kišenės cigaretę ir, prikišęs prie jos galiuko žiebtuvėlį, prisidegė. Akimirksniu šnerves sukuteno aštrus tabako aromatas. – Nori? – pasiūlė ir man.

Sunku buvo atsisakyti, mečiau prieš keletą metų. Nelabai norėjau vėl bristi į tą kvailos priklausomybės liūną.

– Dėkui, ne, – sukaupęs visą valią papurčiau galvą.

– Negi tikėjaisi, kad jos nesutiksi? – smalsavo. – Nemanai, kad vienaip ar kitaip reikės su ja bendrauti? Norėjau prieiti pasilabinti, bet tu taip išbėgai...

Nuo atsakymo mane išgelbėjo patiekalus atnešusi padavėja. Svenas iš karto pradėjo ją kalbinti atsiprašinėdamas, kad persikraustėme prie kito staliuko, teiravosi, ar nesukėlė jai nepatogumų. Mergina net nukaitusi tikino, kad viskas puiku.

Šyptelėjau.

Tačiau mano šypsena kaipmat išblėso, nes iš restorano išėjo Marija. Stabtelėjo atsukusi mums nugarą, o aš grėžiau akimis jos liauną kaklą, smulkius pečius, dengiamus plonyčių palaidinės petnešėlių. Pajutusi vėsą ji apsivilko pieno spalvos lininį švarką, pakėlė ranką prie susuktų į kuodą kaštoninių plaukų. Suskambęs telefonas privertė ją krūptelėti, sužvejojusi rankinėje skambantį prietaisą, pridėjo jį prie ausies. Atsiliepė balsu, kurį girdėdavau sapnuose, šnabždantį ir šaukiantį, nepakartojamą savo tembru, viliojantį, užburiantį.

Taip ir nepasukusi galvos į tą pusę, kur sėdėjome su Svenu, ji nuskubėjo Vilniaus gatve Kauno rotušės link. Slapta norėjau, kad ji mane pamatytų, bet

kartu džiaugiausi, kad išvengiau šio susitikimo. Manyje kunkuliavo susidomėjimas ir pyktis, prisiminimų ir dabarties sužadintas geismas ir sunkiai tramdoma neapykanta. Viskas persipynę, viskas skausmingai sumišę.

Tai, kad ji mane atstūmė... man reiškė mirtiną smūgį. Po to atrodė, kad tik pusiau gyvenu.

– Tu tarsi nesavas, – mano būseną toliau domėjosi Sventas.

Verčiau užsičiauptų, pamaniau suirzęs.

– Valgyk tą prakeiktą vištą ir nešdinamės iš čia. Noriu spėti apžiūrėti dar kelias vietas, – nemeiliai atsakiau.

– Gerai jau gerai, bose, nusiramink, – burbtelėjo draugas. – Pradėk vėl rūkyti arba išsirašyk raminamųjų! – susiraukė staigiu judesiu peleninėje užgesindamas cigaretę.